

ADY

Még túlságosan közel van hozzánk. Még túl sokan dicsekedhetnek a „barátságával”, személyes élményekkel. Minden városban élnek emberek, kik látták, hallották, beszéltek vele. És minden városban akad egy-kettő, aki visszaél e kortárs előnyökkel.

A kisajátítási eljárás még a költő életében kezdődött. A legkülönbözőbb jogcímen perelték politikai érzületét, irodalmi hajlandóság, sajtóbeli elhelyezkedés, hosszabb-rövidebb vidéki szézsurok, borköri kiszólások alapján. Révész Bélával kötött és folytatott esti barátkozásai révén magáénak vallotta a *Népszava*, becsületes politikai elgondolásai révén az októberi forradalom „Az én őseim nemesek voltak már, mikor a Károlyiak még disznót őriztek” – cigány mellett, bor mellett nemegyszer hallottam Tőle én, bizonyára mások is, nem kevesen olyanok is, akik e révén a történelmi osztályok ideológiája számára igénylik – Kérégszerű módon, sok időt töltött nagyváradi redakciókban – a Kőrös parti zszurnalizmus ma is magáénak igényli. Jó verseket írt, a Nyugat lekötötte minden termelését – minden ellenséges nyíl a Nyugat hátán ment be és Ady mellén jött ki. Szilágyban született – erdélyi költő volt... Küldött nosztalgias verseket Párizs felé – külföldön léhűtő magyarok bögik: a mienk... Élt, örült, szeretett, sírt és szenvedett – minden gyenge idegzetű dilettáns rokonául vallja. Meghalt, elpihent, karja béna lett – és minden tiszteletlen kisiú a sírjához merészkedik

Kalauz, I. évf. 7. sz. 1922. febr. 12.